

GÜZİN YALIN • MUTFAK OKULU

GÜZİN YALIN Yemek yazarı, radyo programcısı ve gezgin Güzin Yalın, Robert Kolej ve Boğaziçi Üniversitesi mezunudur. On beş yılı aşkın süre çeşitli resmi kuruluşları ve sivil toplum örgütlerini temsilen düzenlediği etkinliklerde Türk mutfağını yurt dışında tanıtmış, yemek kültürü alanında Avrupa Birliği projelerinde yönetici ve uzman olarak görev yapmıştır. Aynı konuda Açık Radyo’da on yıl süreyle program hazırlayıp sunmuştur. Galatasaray Üniversitesi, Yeditepe Üniversitesi ve Özyeğin Üniversitesi’nde öğretim görevlisi olarak bulunmuştur. Yemek, yaşam ve seyahat kültürüne ilişkin yazıları, dergiler ve internet sitelerinde yer almaktadır. *Mutfaktan Tabaktan Sokaktan, Laf Söyledi Balkabağı* ve *Ziyafet* adlarında üç kitabının yanı sıra editörlüğünü yaptığı ve/veya yazılarıyla katkıda bulunduğu çok sayıda kitap da bulunmaktadır.

İletişim Yayınları 2943 • Ruhun Gıdası Kitaplar 7

ISBN-13: 978-975-05-2997-9

© 2020 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2020, İstanbul

DİZİ EDITÖRÜ Güzin Yalın

EDITÖR Kıvanç Koçak

KAPAK VE GENEL TASARIM Suat Aysu

KAPAK FOTOĞRAFI Esra Özdoğan

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Emre Bayın

BASKI Sena Ofset • SERTİFİKA NO. 45030

Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11

Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46

CİLT Güven Mücellit • SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları • SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

MUTFAK OKULU

GÜZİN YALIN

İnsanın evden hiç çıkmak istemeyeceği türden bir gündü. Gri, ıslak, suratsız... Sabah erkenden bir yerlere gitmek zorunda olanlar, bir an önce geri dönebilmek için günü çabucak tüketmeye çalışmakla meşguldüler. Günlerdir bu mevsim için gereksiz parlak, insanın gözlerini ısıracak kadar beyaz ve saldırgan bir ışıkla parıldayıp duran güneş, nihayet dinlenmeye karar verip gökyüzünden uzaklaşmıştı sanki. Yerine yerleşen ve etraflarına anlık bir kasvetten ziyade daimi bir umutsuzluk yayan siyah bulutlar bir alçalıp bir yükseliyor ama asla kentin tepesinde asılı durdukları noktayı terk etmiyorlardı. Gerçi sabah karanlığında aceleyle bir yerlere yetişmeye çalışanların pek çoğu, kanıksanmış bir bezginlikle, kaldığı yerden uykularına devam etmenin hayalini kurmakla meşgul oldukları için ağlamış suratlı gökyüzünde çöreklenen karanlık bulutların bardaktan boşanacak bir yağmura gebe olduğunun farkında bile değildiler. Onlara dikkatle bakıp izleyenler için ise bu kömür karası keskin suratlı mahlukların bir gün önce günbatımında birbirinden güzel pozlar vererek harikalar yaratan dünyalar güzeli pa-

muk yığınlarına akraba olduklarına inanmak gerçekten zordu. Yağmur yağabilse, yağmaya bir başlasa havanın insana tedirginlik veren sıkıntısı, bir felaket haberini bekler gibi salınıp duran bulutların gerginliği, bir köşeye saklanmış ortaya çıkmak için sırasını bekleyen rüzgârın eksikliği, hepsi bir anda yok olacaktı sanki... Ama anlaşılan hazretin dökülüp saçılmasına daha hayli zaman vardı. Üstelik böyle havalarda genelde olduğu gibi, şehrin insana bezginlik veren trafik karmaşası her zamankinden de beter bir hal almıştı. Yeterince yükselip yukarıdan bakılabilseniz kentin neredeyse tüm cadde ve sokaklarının birbirine dolanarak düğümlenmiş olduğunu görebilirdiniz. Acele etmeye çalışan bezgin bir insan güruhu sürekli birbirine sinirlenmekle ve kendi kilitlediği trafiği anlamsız yöntemler deneyerek açmaya çalışmakla meşguldü.

Sonra birden nereden geldiği anlaşılamayan güçlü bir rüzgâr ortaya çıkıp kentin üzerinden esmeye karar verdi ve sadece bulutları çörekledikleri yerden oynatmakla kalmadı, dayanılmaz derecede ağırlaşmış olan havanın durağanlığını da tamamen dağıttı. Günlerden pazartesiydi. Gecenin geç saatlerine dek sürmüş hafta sonu eğlencelerinin pisliğinin ve dağınıklığının henüz tamamen süpürölüp temizlenmemiş olması, rüzgâra önüne katıp eğleneceği bol miktarda malzeme verdi. Sokaklarda bir gece öncesinden kalan ne kadar ambalaj kâğıdı, naylon torba ve plastik bardak varsa hepsini havalandırıp uçurarak bir süre eğlendi rüzgâr. Sonra gücünün farkında olan tüm kabadayılar gibi yaptığı şeyden sıkıldı ve çekip gitmeye karar verdi. Bir iki dakika içerisinde ufak bir esintiye dönüştü ve geldiği gibi aniden gizli bir köşeye çekilerek durdu. Ama bu birkaç dakika güneşin yeniden gözükmesine yetmişti. Üstelik bu sefer nasıl oluyorsa, mevsimin başından beri olduğu gibi soğuk, ürkütücü bir parlaklıkta değil yaz güneşleri gibi sarı sıcak, iç ısıtıcı bir

renkteydi. Trafiğin görünüşte hiçbir mantıklı neden olmadan birdenbire açılması güneşin ortaya çıkmasıyla aynı ana rastlayınca, insanlar bunun İstanbul için ne kadar olağan bir durum olduğunu unutup mucizeyi bulutların dağılmasına bağladılar. Kısa bir an için içleri ısınarak minnetle güneşe bakakaldılar, sonra koşturmaya devam ettiler.

* * *

Ahmet evden çıkmadan aynaya son bir kez göz atıp bunu yaptığına pişman oldu. Gördüğü şey hiç de iç açıcı değildi. Yüzü hâlâ kıpkırmızı, kan çanağına benzeyen gözleri hâlâ fena halde şişti. Üstelik göz altlarındaki torbalar her gün biraz daha büyüyor muydu ne! Bu konuyu, özel olarak kendisine mi, yoksa genel olarak hayata mı söylediğini belirtmediği için müphem kalan bir küfürle geçiştirip ağzındaki ekşi tatla ilgilenmeye karar verdi. Dilindeki kirlenmişlik hissi dişlerini fırçaladığı halde gitmediğine göre midesindeki ülserin azmış olacağını düşündü. “Ulan, Ahmet,” dedi kendi kendine, “ulan, artık ülser diye bir hastalık bile kalmadı be!” Bir türlü iyileşmediği için hasta midesine ve dün gece içkiyi yine fazla kaçırdığı için kendisine, bu sefer müphem hiçbir tarafı kalmayacak şekilde bir kez daha sövdü. Küfretmek iyi geldi. Kafasındaki dumanın dağılmaya başladığını hissetti. Dikkatini midesindeki yangından aynadaki felakete kaydırdı yeniden. Gerçi epey süredir başkalarına nasıl gözüküğünü merak etmekten vazgeçmişti ama bu sabah nedense aynadaki görüntüsüne takılıp kalıyordu aklı. Yüzünün ne halde olduğuna baktıkça o görüntü, akşam eğlenceyi fazla kaçırmış bir adamın yorgun yüzü olmaktan çıkıp hayata duyduğu kırgınlık gözlerinden fışkıran mutsuz bir insanın bitkin yüzüne dönüşüyordu. Şu an kesinlikle emin olduğu tek şey vardı: Kendisini de hiç sevmiyordu, kendini sevmiyor olmayı da... Şakaklarındaki çıldırtıcı zonklamaya sebep ola-

nın, kafasındaki boşluğu doldurabilmek için hissettiği korkunç istek olduğunu düşündü, aklındaki karmaşayı düzene sokarsa baş ağrısının da geçeceğine inanmak istedi. Önce son zamanlarda sık sık yapmak zorunda kaldığı gibi bir gece evvel olanları hatırlamayı denedi. Sonra yine son zamanlarda sık sık yaptığı gibi, belirli bir noktadan gerisini kesinlikle hatırlamadığı gecenin öncekilerden farksız olduğuna karar verdi ve kaldığı yerden yaşamaya devam etmek üzere kendisini sokağa attı.

Kapıya çıkıp tüm bedenini bir anda saran ıslaklığı hissedince şemsiye almayı unuttuğunu fark etti. Güneşin kendini gösterme kararı tam bu ana rastlamasa geri dönüp şemsiyesini alırdı belki ama gökyüzü bir anda sınırsız bir aydınlığa kavuşunca bundan vazgeçti. Saatine baktı, otobüs bekleyecek zamanı kalmamıştı. Tam uyuyakaldığı için yeniden küfretmek üzereyken, insana iyi şeyler vaat edip doğru olanı yapma ilhamı veren gün ışığının da etkisiyle kendisini bile şaşırtan bir atılımla, bir süredir ona varlığını hatırlatmakta ısrarcı olmaya başlayan iç sesine kulak vererek “Artık hayatla yüzleşmek zorundasın oğlum Ahmet!” diye kendisini azarladı. “Uyuyakalmadın oğlum! Kabullen artık, sızmış olduğun için aylamadın bir türlü! Kimi kandırıyorsun?” Cesaret ettiği bu kahramanca kabulleniş, nedense bir anda hayat felsefesini de gözden geçirmesine yol açtı ve o hızla, yüz bininci kez ve bu sefer kesinlikle uygulamak üzere içkiyi bırakma (yok, belki birden bırakmak olmaz da, önce azaltma) kararı aldı. Neredeyse yarım saat süren duşa rağmen kurtulamadığı, üzerine sinen eskimiş alkol kokusundan ruhunu arındırmak için ağzına cebinde sürekli taşıdığı nane şekerlerinden iki tane attı ve çok büyük bir nimet olduğunu bildiği yeni işine daha fazla gecikmemek için önünden geçen ilk taksiye atladı. Bir yandan şoföre adresi söylerken bir yandan da çantasından çıkardığı tıraş losyonundan hatırı sayılır bir

miktarı yüzüne sürdü. Parmaklarına bulaşan losyonu gayri ihtiyari kokladı ve ellerinin sadece soğan, sarımsak koktuğu, ekşi bir meyhane kokusunun henüz ne yapsa kurtulamayacağı biçimde ruhuna yapışmamış olduğu çok eski bir zamanı özlemle anımsadı.

Çok eski bir zaman! Öyle uzun yıllar değil, sadece bir ömür kadar önceki uzak bir zaman... Olmak istediği, daha doğrusu bir zamanlar olduğu insanın hayalini sürdürebilmek için başını arkaya yaslayıp gözlerini kapadı. Düşündükçe başı dönüyordu. Akli hızla aradaki yılları atladi ve on yıl önceki hali gelip karşısına dikildi. Ülkenin en ünlü otel zincirlerinden birinde *executive chef* pozisyonuna ulaştığı gün babasının gözünde yanan gurur kıvılcımı, Nazan'ı ilk tanıdığı gün onun yüzünde gördüğü sonsuz mutluluğa dair umut, kendi yüreğinde sürekli hissettiği bir kuşun pırpır eden kanatları... Hepsi o yıllardaydı. Ardından hayatı baş döndüren bir hızla yükselişe geçmişti. Kazandığı ün ve para, dünyanın dört bir yanında çalıştığı yıllar, aldığı ödüller... Aşçı olmak için okulu bıraktığını söylediği zaman annesinin gözüne yerleşen gizli endişenin yerini kıvanca terk edişi. Sevinçlerin tümünü paylaşmak için yanı başında Nazan, Nazan ve hep Nazan. Yumuşacık gülen kopkoyu gözler, başarısına herkesten çok sevinen mutlu bir yüz, omzuna yaslanan akıllı bir baş, beraber tasarlanan gelecek, birlikte yaratılan minik mutluluklar. Kulaklarında geçmişten gelen karmakarışık sesler cınlayıp duruyordu: "Duydunuz mu, mahalledeki kebabçı dükkânının aşçısı Mesut Usta'nın büyük oğlu pek becerikli çıkmış maşallah! Geçen sene Fransa'daydı ya, şimdi de işte Arjantin'deymiş. Boşuna dememişler, 'boynuz kulağı geçer' diye!", "Şefim, ben böyle bir lezzet tatmadım daha önce, ellerine sağlık! Büyük ödül bu yıl da senin!", "Ahmet Şef, zamanını sen seç; al bu da açık çek, sen doldur. Yeter ki gel!" İçi geçer gibi oldu, bu hayallerdeki adamı diri tutmakta

zorlandı. Tekrar uyuyup kalmaktan korkup sıçrayarak gözlerini ve neredeyse aynı anda da yanındaki camı açtı. İçeriye kentin karmaşası dolarken içi daralarak o yıllarda etrafında dönmeye başlamış olan ısıtılı şöhret dünyasının hızını anımsadı. Televizyon programları, gazete söyleşileri, yarışma jürileri... Her gittiği yerde tanınmak ve sürekli iltifat almak, önce herkesi gerçekten dostu sanmak, sonra giderek en sevdiği insanları ihmal eder, sadece başkaları istediği için bir şeyler yapar hale gelmek. Ve hep bir şeylerin şerefine kalan kadehler, hep kadehler, kadehler!...

Şimdi gözünün önünden tüm güzel hayaller gitmiş, yerlerinde sadece sıkıntı kalmıştı. İçi böyle fena daralmaya başladığında hep yaptığı şeyi yapıp farkında bile olmadan uykuya sığınmamak için yolun geri kalanında, üşüyen şoförün tüm homurtularına rağmen, arabanın camını kapatmadı, yüzüne çarpan serin havayı içine çekerek ve sürekli dışarıya, kentin sabah temposuna bakarak uyanık kalmaya çalıştı. Az evvel anlamadığı bir sebepten ulaşmış olduğu yeni farkındalık düzeyi sayesinde de içindeki huzursuzluğa rağmen hemen hemen tüm yol boyunca zihnini açık tutmayı başardı. Sadece, tam otelin önünden geçerken, daha doğrusu aslında şoförü uyarmayı unuttuğu için aylardır titizlikle uzak durduğu yoldan gitmekte olduklarını fark ettiği an, başını içeriye çevirip çok kısa bir süre gözlerini kapattı. Aynı anda tamamen bilinç dışı olarak dişlerini de sıktı. Cebindeki sakız, ilaç, şeker kalabalığının arasından bir tane de antiasit hâpı çıkartıp nane şekerlerinden boşalan ağzına attığının ve her zaman dakikalarca emerek tükettiği bu hâpı, tam otelin ana kapısının orada, hırsla çiğneyip ezerek tek seferde yuttuğunun farkında bile olmadı. Taksi okulun önüne yanaştığında saat 10'a geliyordu.

* * *

Binadan içeri girerken kapının kenarına çarpıp kırdığı tırnağını öfkeyle ağzına sokup bir saniye kadar annesinden gördüğü gibi sebepsiz yere orada tuttu İnci ve yüzündeki planlanmış tatlı gülümsemeyi hiç bozmayacak kadar alçak bir tonda burnundan soluyarak, “Hay başlayacağım yemeğine de, kursuna da! Şuraya bak, tırnağım ne hale geldi!” diye söylendi. Annesinin onu cazip bir mal haline getirme çabasını artık abarttığına yavaş yavaş iyice inanıyordu ya, neyse... Önce ite kaka meslek yüksek okulundan alınan diploma, ardından güzellik salonunda makyaj ve zarafet kursları. Şimdi de bu: “Kalbe Giden Yol Mutfak Okulu”. Güya cici kızı bir şeylerle oyalansın, evde boş oturup canı sıkılmasın diye... “Sanki istesem yemeğin âlâsını yapamam!” diye düşündü. “Okula ne lüzum varsa artık!” Annesi boş oturunca canının sıkıldığını nereden çıkartıyordu, hiçbir fikri yoktu İnci’nin. Çünkü gerçek tam tersiydi. İnci için illa yapacak, yetiştirecek, bitirecek bir şeylerin varlığı dünyadaki en büyük sıkıntı konusuydu. Annesin kafasında ise yapacak kesin bir işi olmayan herkesin sıkıntısından öldüğü bir dünya mevcuttu. Oysa İnci amaçlar tanımlamayı, hayaller uğruna mücadele etmeyi, bir sonuç uğruna sıkıntı çekmeyi, belirli hedeflere koşmayı falan hiç sevmemişti. Aklı böyle olgun fikirlerle ermediği veya istekleri böyle gelişmiş olmadığı için değil, sebep sadece akıl almaz tembelliği idi ve insanların ona dokunmamasını sağlamak için en kestirme yolun böyle önemli konulara aklının ermediğini zannettirmek olduğunu çok erken yaşlarda keşfetmişti. Bu yüzden de cin gibi keskin zekasına ve zehir gibi güçlü farkındalığına rağmen biraz boş kafalı, biraz da aptalca gözükmekten hiç çekinmezdi.

Zaten eğer can sıkıntısı gerçekten söz konusu olsaydı, gidermek için kurslara yazılıp durmak yerine bir iş bulup çalışmasının akla çok daha yakın bir çözüm olduğunun farkındaydı İnci ve bu gerçek hiç işine gelmiyordu. Bu mutfak

okulunu da annesinin –tüm diğer girişimleri gibi– onu kendi kafasındaki kız evlat modeline yaklaştırmak için icat ettiğini bile bile bu yüzden kabullenmiş, hatta onun bu konudaki fikrine katılıyormuş gibi yapmak bu sefer her zamankinden çok işine gelmişti. Kimselere duyurmadığı iç sesini kendisinden pek memnun bir ruh durumuyla bir kez daha dinledi ve bir kez daha o iç sese kesinlikle hak verdi: Çalışmaya hiç meraklı değildi! Sabahın köründe kalkıp yollara düş, itiş kakış bir trafikte saatlerce sürün, akşama kadar bir masanın başında âlem para kazansın diye oturup bir sürü abuk sabuk insanla uğraş, bir de üstüne bilgisayar başında güzelim endamın yıpransın. Bunların hiç biri ona göre değildi, doğruya doğru. İflah olmaz bir tembeldi İnci ve annesinin akli sıra fark ettirmeden onu yönlendirmeye çalıştığı noktaya, açıkça belli etmese de, aslında fazlasıyla kafası yatıyordu. Mesela bu yemek kursu bir gün daha uzun olsa, bu işe de dünyada kalkışmazdı. İlerideki hayatı denince, şöyle güneşli bir odada öğlene doğru uyanmak vardı hep hayalinde, tercihen minik bir öpücükle. Sonra işte yatakta oyalanmak biraz... Filmlerdeki gibi tepside önüne gelen bir kahvaltı belki. Zaten günün sevmediği yarısını böylece tüketmiş olurdu, ne güzel. Akşam, gecelere akmak için hazırlanma saati gelene kadar biraz spor yapsa, bir iki kişiyle telefonda laflayıp yakın bir arkadaşıyla bir kahve içmek için buluşsa, kuaför, alışveriş, bir film falan derken zaman pekala geçerci farkında bile olmadan. Doğrusu, yapacak bir işleri olmadığı için bunalıma giren insanları hiç anlamıyordu. Ona göre yapacak hiçbir işi olmama durumu insanın başına gelebilecek en güzel şeydi.

Hayal ettiği bu yaşamı bir zenginlik belirtisi olarak da görüyordu. Orta halli bir ailenin hep elindekinden fazlasına heves edip istediklerinin yarısını bile elde edecek imkânı hiçbir zaman olamamış kadınları yetiştirmişti ne de olsa onu. Ömrü boyunca çalışmamış ve hep aşırı tutumlu koca-

sının verdiği kısıtlı harçlıkla yetinmek zorunda kalmış olan anneannesi ile iki kişinin maaşıyla ancak fazlasıyla renksiz bir hayatı sürdürebilecek kadar olanak sahibi olmuş annesi de onun bu hayaline ortaklar, üstelik böyle bir yaşamı insana ancak kendilerinininkinden daha iyi bir kocanın sağlayacağı konusunda da hemfikir diler. Bu yüzden iki kadın da, İnci genç kızlık yaşlarına ulaştığından beri, babasının tasvip etmeyen bakışlarına hiç aldırmadan, sürekli büyük bir titizlikle “beklentilere uygun koca adaylarını cezbetmek için bir genç kızın sahip olması gereken özellikler” kapsamında ellerinde nelerin mevcut olduğunu incelemişler ve biricik yavrularının eksik kaldığı noktaları düzeltmek için uğraşmaya yoğunlaşmışlardı. Geleneklere sıkı sıkıya bağlı, hayatı her koşulda onlara dayatıldığı gibi yaşamayı kanıksamış kadınlar oldukları ve bir önceki nesilden yüzlerce kez duydukları “erkeğin kalbine giden yol mideden geçer” sözüne hiç sorgulamadan ömür boyu inanmış bulundukları için de, son zamanlarda kendilerini yemek konusunda becerisi tartışmaya oldukça açık kızlarının bu ayıbını tamir etmeye, ailece sahip olacakları mutluluk ile aralarında ciddi bir engel oluşturan bu çok önemli eksiği tamamlamaya adanmışlardı. Gerçi İnci bir ara güzel yemek pişirmeye heves etmemiş değildi ama deneme yaptığı birkaç seferden sonra tabiatının gereğini yerine getirip konuya karşı tüm hevesini kaybetmişti. Pişirdikleri zaten yenecek gibi olmadığı için de hiç kimse mutfak çalışmalarına devam etmesini teşvik etmemişti; tersine, kadınlar onun bu konuda eğitim almasına ve bu eğitim tamamlanmadan bir daha mutfakta malzeme ziyan etmemesine karar vermişlerdi.

Bir yandan onu ürkütüp meşhur sebepsiz inadını tetiklemeden heveslendirmeye çalışmışlar, mutfakta kendi geçirdikleri zamanın keyfini olur olmaz yerde ballandırmışlar, yemek pişirmenin ruhlarına ne kadar iyi geldiğini söz-

de kendi aralarında konuşurken “tesadüfen” ona da iyice duyurmuşlardı. Bir yandan da hayalindeki koca konusunda şansının lezzetli yemekler yaparsa fena halde artacağına dair laf kondurmayı ihmal etmemişlerdi. İnci bu konudaki girişimlerine korktukları kadar sert tepki göstermeyince haftalarca araştırıp nihayet en uygun buldukları, yani açıkçası kızlarının çeyizine en fazla yakışacak sertifikayı verdiği inandıkları okulu, Kalbe Giden Yol Mutfak Okulu’nu seçmişler ve İnci’ye sözde sürpriz yapıp onu bu yemek kursuna yazdırmışlardı. Tüm bu araştırma faaliyeti boyunca seçtikleri okulun isminden ne kadar etkilenmiş olduklarını ise iki kadın birbirlerine belli etmemeye çalışmışlardı. Çünkü aslında ömür boyu çeşitli biçimlerde küçümsenme pahasına inatla inanmaya devam ettikleri bu klişenin, böyle önemli bir kuruluşun ismi olarak karşılarına çıkması, bu çok değerli buldukları fikre kendi küçücük dünyalarının dışında da birilerin inanmış olması ikisini de pek sevindirmişti. İnci’ye gelince, ilk duyduğunda, “Acaba annemler burayı ismi için mi seçtiler? Öyle ya, annem ömrü boyunca babamın kalbine gidecek onca yoldan sadece mideden geçeni denediğine göre!” diye kendi kendine eğlenmişti. Ama başlangıçta küçümseyip içinden “Ne alaturkalık ya Rabbim! İsminde bile meymenet yok!” diye geçirmiş olsa da hemen ardından annesiyle anneannesinin tam olarak anlayamadıkları bir nedenden, kendini bildi bileli zaten hep kulağının bir yerlerinde mevcut tutulan bu “kalbe mideden gitme” meselesine nihayet inanmayı seçmişti. Kursun sırf bu ismin vaat ettikleri için bile denenmeye değer olduğuna karar verdiği için de çeşitli nedenlerden hep sürdürdüğü naz yapıp huysuzlanma âdetini bu seferlik bir kenara koyup ikna olmuş gibi görünmeyi tercih etmişti. İşte bu yüzden böyle erkenden uyanıp hayata karışmak ona fazlasıyla zor geldiği halde şimdi sabahın köründe buradaydı! “Umarım başladığı gibi ters gitmez

her şey” diye hırsla söylendi tırnağı kırılan parmağını bir kez daha ağzına sokup nedenini bilmeden hafifçe emerken...

* * *

Tekin tezgâhın üzerinde unutulmuş çırpıcıyı yerine yerleştirip fırının başına döndü. Bir gün önce taşan levrek buğulamanın suyundan hiçbir iz kalmadığına emin olmak için tekrar açıp içine baktı. Fırının tertemiz olması gerektiğini tabii ki çok iyi biliyordu. Dört sene bu işin okulunda boş yere okumamıştı ve işi bittikten sonra mutfağı kirli bırakanlara deli oluyordu ama Ahmet Şef'in bu konudaki huysuzluktan da bıkmaya başlamıştı artık. “Sanki kirleten benmişim gibi!” diye söylendi. Nedense iş başka şeylere gelince, “Haddini bil oğlum, bu işte yetki sahibi olmak öyle kolay değil. Mutfağın bir hiyerarşisi var, sıranı bekle” veya “Bana bak ufaklık, bana sormadan kimseye bir şey öğretip iş buyurmayaya kalkma, kırarım bacağı!” deyip duran Ahmet, herhangi bir şeyi öğrencilere öğretip göstermeyi kendisi atladığı için ortalık batınca, bu sefer de hiddetle “Tekin! Bu ne rezalet! Bunu öğrencilere nasıl anlatmamış olabilirsin! Otur temizle şimdi de aklın başına gelsin!” diye gürliyordu.

Tekin'in başlangıçta hissettiği şaşkınlık giderek bezginliğe dönüşüyordu doğrusu. Hangi sebepten sürekli azar ıstıttığını, Ahmet Şef'ten niye hep kötü söz duyduğunu bilemiyordu ve sadece onunla birlikte çalışacağını öğrendiği zaman duyduğu sevinç değil, adımı ilk duyduğu günden beri ona beslediği saygı da artık gerçekten can çekiyordu. Başlangıçta onun gibi bir büyük ustayla çalışacağı için mutluluktan uçmuş, hatta bu işi biraz da bu yüzden seçmişti. Ahmet gerçekten bir efsaneydi çünkü. Otelde onunla çalışmış olanlar babacan disiplini de, dokunduğu her tabağı sanat eserine çeviren ruhunu da, pişirdiği her şeye kattığı inanılmaz lezzeti de öve öve bitiremezler, onun yanında yetişen-